

17 Φεβρουαρίου 2025

Μοναχός Ιλαρίων Διονυσιάτης (1823 - 17 Φεβρουαρίου 1918)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

Το νησί της Μυτιλήνης ήταν η ιδιαίτερη πατρίδα του. Κατά τον φιλόρετο μοναχό Λάζαρο Διονυσιάτη (+1974), «ήτο κατά την κλήσιν και την πράξιν ιλαρός και πρᾶος και πλήρης αγάπης. Όταν σου ωμιλούσεν, ἔλεγεν ο γηροκόμος Χαρίτων, μέλι ἔτρεχε ἀπὸ το στόμα του. Ἐψαλλε μέχρις ἐσχάτου γήρατος εἰς τον δεξιόν χορόν μετὰ πολλῆς σεμνότητος, εὐλαβείας και καλλιφωνίας».

Υπήρξε καλὸς μαθητὴς του ιερομονάχου Ἰωάσαφ Διονυσιάτου (+1860), του ἀριστου μουσικοδιδασκάλου, του οποιου πολλά μουσικά χειρόγραφα σώζονται στη μονή.

Όταν πλησίαζε ο καιρὸς της ἀναχωρήσεώς του ἀπὸ τα πρόσκαιρα, το προαισθάνθηκε ο μακάριος Ἰλαρίων και δίχως δόλου ν' ἀσθενήσει, ζή-τησε ἐξομολόγο να ἐξομολογηθεῖ. Μόλις ἐξομολογήθηκε και ἀναχώρησε ο Πνευματικός, αὐτὸς ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

Ἦταν Φεβρουάριος του 1918 ὅταν ἀνεπαύθη στη μονή της μετανοίας του, την ἀγιοτρόφο ιερά μονή Διονυσίου, τη φωλιά σπάνιων στρουθιῶν τ' οὐρανοῦ, γλυκόφθογγων, ἀνυπόκριτων και ησύχιων.

Πηγές - Βιβλιογραφία

Λαζάρου Διονυσιάτου μοναχού, Διονυσιάτικαι Διηγήσεις, Ἅγιον Ὄρος 1988, σσ. 95-96.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Ἀγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Α΄, ἐκδ. Μυγδονία σ. 147